

תת"ע 4895/11/15 - מדינת ישראל נגד שרון שלום אליהו

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 4895-11-15 מדינת ישראל נ' שרון אליהו
תיק חיצוני: 38110455854

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	שרון שלום אליהו

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשם.

ולהלן הנימוקים:-

רקע:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

ביום 24.12.15 התקיימה הקראה בתיק.

הנאשם כפר במיוחס לו וציין שלא דיבר בטלפון.

לדבריו, השוטרים שהיו במקום היו במרחק של למעלה מ-20 מ'.

לדבריו, החזיק בסיגריה אלקטרונית בידו. הנאשם הציג לבית המשפט את הסיגריה האלקטרונית.

עמוד 1

במועד ההקראה, ביקש ב"כ המאשימה לתקן את כתב האישום על דרך הוספת עדי תביעה.

לדבריו היו שני עדים באירוע, השוטרת בוכריס טובה והשוטר דב צור.

לאור כפירת הנאשם, נקבע התיק להוכחות ליום 24.2.16 וזומנו עדי התביעה.

הראיות

ביום 24.2.16 נשמעו ההוכחות בתיק.

מטעם המאשימה, התייצב עד יחיד, השוטר דב צור, אשר ערך את הדוח ת/1.

השוטרת בוכריס טובה לא התייצבה. ב"כ המאשימה הודיע כי זו הייתה עסוקה בדברים אחרים, לא ראתה את העבירה ולא רשמה מזכר.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

למעשה, הצדדים אינם חלוקים ביניהם כי הנאשם החזיק חפץ בידו.

המחלוקת היחידה בתיק נבעה סביב השאלה מהו החפץ בו החזיק הנאשם.

השוטר רשם בדוח ואף העיד על כך כי החפץ אותו החזיק ביד היה טלפון.

השוטר ציין בדוח כי הטלפון בצבע שחור-אפור.

השוטר ציין כי ראה את העבירה ממרחק של כ-15 מ' ובחקירה נגדית כשנשאל אם ייתכן והמרחק היה 25-30 מ' אישר שלא מדד את המרחק אך להערכתו מדובר בפחות מכך.

הנאשם הגיש לבית המשפט תמונה של הצומת (נ/1) ולפי דבריו המרחק מקו העצירה ועד למקום עמידת הניידת הוא כ-25 מ', לפי מדידה שערך, ולא 15 מ' כפי שטען השוטר.

השוטר לא רשם בדו"ח כי ראה את הנאשם מדבר בטלפון. הכוונה מדבר ממש, הוא לא רשם כי ראה את השפתיים נעות, להבדיל מעצם העובדה שראה את הנאשם מחזיק את הטלפון צמוד לאוזן.

עדות זו נאמרה מפיו לראשונה בבית המשפט, שם טען בחקירתו הנגדית שהנאשם דיבר בטלפון.

השוטר רשם בדו"ח שהוא מבחין ברכב הנאשם כשהוא נעצר בצומת, כשהוא מחזיק ביד שמאל פלאפון.

לשאלת בית המשפט אם השוטר ראה את הנאשם רק בשלב העצירה או גם בשלב הנסיעה, השיב השוטר "שהוא נעצר בצומת כשהוא מחזיק את הפלאפון".

לדבריו, סביר להניח שאם היה מדבר רק בצומת עצמו זה היה נרשם.

מטעם ההגנה, כאמור, העיד הנאשם.

לדבריו, לא דיבר בטלפון.

לדבריו, החזיק סיגריה אלקטרונית ביד ויכול להיות שזה מה שראה השוטר.

הנאשם הציג לבית המשפט את הסיגריה האלקטרונית אשר צבעה אפור והיא נראית בגודל של טלפון קטנטן ובו חלק בולט שנראה כמו פילטר של סיגריה בצבע כסוף.

לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא אמר לשוטר בזמן אמת שהוא מחזיק בסיגריה אלקטרונית ומדוע לא הציגה לשוטר כשהוא נעצר אותו, השיב הנאשם כי לא נשאל על כך.

הנאשם עצמו אישר שאמנם זה מתבקש שיגיד זאת לשוטר בזמן אמת, אך בעת האירוע, ברגע שהשוטר הגיע אליו ואמר לו שראה אותו מדבר בטלפון הוא השיב לו כי לא דיבר. לדבריו, השוטר ביקש רשיונות ונעלם.

דין והכרעה

הגם שמצאתי ליתן אמון בעדות השוטר, הדו"ח שערך השוטר, עד תביעה 1, אינו מפורט:

הדו"ח כולל ארבע שורות. השוטר לא מתייחס לעניינים אשר ראוי היה להתייחס אליהם בעת רישום הדו"ח, כך למשל, השוטר לא מציין כי הבחין בנאשם מדבר בטלפון (ואף לא מציין כי לא דיבר), השוטר לא מציין היכן עצר את הנאשם ואיך סימן לו לעצור, השוטר לא מציין כי הבחין ברכב בתנועה אלא רק כי הבחין ברכב כשהוא נעצר. השוטר לא מציין במפורש כי רכב הנאשם היה בתנועה.

גרסת המאשימה חסרה.

מעבר לדו"ח הקצר שערך השוטר (ת/1), הייתה בזירת האירוע שוטרת נוספת, טובה בוכריס, אשר אף הוספה בשלב ההקראה כעדת תביעה, אך זו לא התייצבה לעדות למרות שזומנה.

לדברי ב"כ המאשימה, כמפורט לעיל, היא אף לא רשמה מזכר שכן הייתה עסוקה בדברים אחרים ולא ראתה את העבירה.

באשר לגרסת ההגנה, צודק ב"כ המאשימה, כי יכול היה הנאשם, וראוי היה, כבר בתגובתו בדברי הנהג בעת רישום הדו"ח, שיציין כי לא החזיק בטלפון וכי יש בידו סיגריה אלקטרונית ואף יכול היה להציגה לשוטר.

תמוה בעיני כי לא עשה כן, דבר אשר מעלה ספק בדבר נכונות גרסתו.

עם זאת, לא ניתן לשלול את ההסבר שנתן לבית המשפט, לפיו השוטר ביקש ממנו רשיונות ונעלם, ולפיכך לא הציג בפניו את הסיגריה האלקטרונית.

הגם שראוי היה שיציג את הסיגריה בהזדמנות ראשונה ושהדבר יתועד בדו"ח, לא מצאתי שהעדר תגובה ראשונית בעניין זה יש בה כדי להכריע את הכף.

כשמדובר בעדות קצרה של כמה שורות היכולת להכריע את הדין על סמך מהימנות קיימת אך היא מוגבלת.

יש ליתן משקל גם לאי התייצבות שוטרת נוספת שהייתה בזירת האירוע.

נאמר בע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 85, ובפסיקה רבה נוספת אחריו עד הלכת ע"פ בעניין שמעון חרמון "כידוע, הלכה פסוקה היא שהימנעות מלהביא ראיה מצויה ורלוונטית מובילה למסקנה שאילו הובאה היא הייתה פועלת לרעת אותו צד שנמנע מהגשתה ועל כן ההימנעות מחזקת..."

ראו דבריו של כב' הש' בן יוסף בעפ"ת (תל-אביב-יפו) 34653-04-13 - דרור בר נ' מדינת ישראל, תק-מח 2013(2), 6931(02/05/2013)

"הנני סובר שיש חשיבות לעניין גם מבחינה חינוכית. התראותי שוב ושוב שבסיטואציה, בעיקר בסיטואציה של עדות מול עדות כאשר יש עד נוסף שהלה ירשום דו"ח אפילו לא ראה, גם אם לא יצורף כעד תביעה, הינו דבר שחובה לעשות, לא הועילו. צריך אפוא לחנך את השוטרים שינהגו כמצוותו של ביהמ"ש העליון כבר עם קום המדינה.

חוסר ברישום של שוטרים שצריכים לרשום את שהם רואים או שומעים בעניין פעוט של ברירת משפט מביא אותם ללמוד שאין חובה לרשום כל דבר בחקירה או באירוע גם בעניינים חשובים יותר, כבדים יותר והעלמת עין בהתעלמות מהצורך לקיים חקירה ראויה ולהסתפק בראיה מספקת שלעולם איננה מספקת בנסיבות כבמקרה שלנו, עלולה להביא לעיוותי דין שמהם יש להיזהר.

הנה המשטרה היתה ערה לדבר, בטופס שעליו נרשמים הדו"חות ונמסר ביד לעבריין התעבורתי, טופס 4243 יש מקום המיועד לרשום את פרטיהם של העדים, אי רישום העדים יוצר באופן מובנה פגם שיכול להביא לעיוות דין, כאמור.

התעלמות השוטרים מן הרישום של פרטי העדים אינה ראויה ויש לתקנה."

בעד תביעה יחיד עסקינן.

בית המשפט מודע לכך כי בבואו להכריע הדין על פי עדות יחידה שומא עליו לשקול עדות זו ב"שבע עיניים" הרבה מעבר לזהירות הרגילה לה נדרש ביהמ"ש בדרך כלל.

לאחר שעשיתי כן ונוכח כל האמור לעיל אני קובעת כי אדניה של עדות זו אינם מוצקים דיים להוות בסיס איתן להרשעה. (על הרשעה על פי עדות יחידה ראה ע"פ דב צסיס נ' מ"י לא 3 735).

לאחר ששמעתי את מכלול הראיות בתיק, בשל המרחק שהיה בין הניידת לבין רכבו של הנאשם ובשים לב שהחפץ שהחזיק הנאשם היה צמוד לאוזן שמאל (הצד אשר לא פונה לכיוון השוטר), לא שוכנעתי מעבר לכל ספק כי החפץ שהוחזק הוא הטלפון ולא אותה סיגריה אלקטרונית אשר הוצגה בפניי בדיון.

למרות התמיהות שעוררה גרסת הנאשם, בפרט ביחס לכך שלא הציג בו במקום לשוטר את הסיגריה האלקטרונית, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק כי החפץ שאחז היה טלפון.

לו במשפט אזרחי עסקינן כי אז נקבעת התוצאה על פי מאזן ההסתברויות, ובמצב שכזה הייתי מעדיפה את עמדת המאשימה, אך משפט פלילי לפנינו לכל דבר ועניין ועל התביעה להרים את נטל הראיה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר.

בתיק שבפני ומאחר שאין בידי אפשרות לקבוע, מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם אחז בטלפון, אני מורה על זיכוי של הנאשם, ולו מחמת הספק.

בשולי הדברים, שקלתי אם להרשיע את הנאשם בעבירה של אי החזקת הגה בשתי ידיים, עבירה שלא יוחסה לו בכתב האישום. מאחר שהנאשם לא הוזהר בגין אפשרות זו, ולא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן, ובפרט בשים לב לכך שעוצמת הראיות שהובאו ביחס לשאלה אם הארוע התרחש בשלב עצירה או בנסיעה, לא מצאתי להרשיעו בעבירה זו.

המזכירות תשלח העתק מהכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ו, 29 פברואר 2016, בהעדר
הצדדים.